me tègno fis, spavènt
a na stropaia ‘ncarolàda
ligada ‘nsèma lì su l’or
co ‘n spac’ de sarmentèi
da un che ‘l se l’invede
vegnirghe ‘l pas pu strac’

l’è àrboi sparagnadi
al föc còntra l’invèrn
me pòlso, tiro ‘l fià
pò sgrìfo su la scòrza
zicolando co ‘l podìn
pasiòn de amor putèl

ma ‘l pica ‘ncor pu ért
quel tó, sota le scarpe
e ‘l bosc’ lì ‘ntorn, smamì
el segna ‘n temp a strozec’
pan pian vèn su la sera
campane al vènt lo dìs

gh’è ancor n lumesìn
che s’ciara i salesàdi
e avèrgio emprèsa l’us
sul vöit de casa mèa
tut tase, e ‘l snöl el bate
en colp, sò bonanòt

de för da l’us en zìfol
che ‘l porta ‘n gàida ‘n fiòc’

e mi a scoltàr canzon
dedré a coltrine grise
striso sui vedri ‘l viac’
de luna piena, ‘n ciél

vago a paion,
pan pian

Giuliano